

Beste collega's, geachte werkgeversdelegatie,

Op 5 november bleek dat de verfoeide nullijn daadwerkelijk door de Rijkswerkgever als openingsbod voor een nieuwe cao op tafel werd gelegd. Het is duidelijk dat wij dit een politiek loondictaat vinden en een respectloos gebrek aan waardering voor de hardwerkende Rijkswerknemer.

Dit loonbod zet partijen tegen elkaar op, terwijl ze elkaar zo nodig hebben. Het polariseert en verbindt niet. CMHF Overheid heeft 5 november dan ook een droevige dag genoemd. Wij zijn vervolgens uit elkaar gegaan.

Zoals aangekondigd zijn wij na in gesprek gegaan met onze leden en hun collega's in de gehele rijkssector.

Het is duidelijk dat wij niet iedere medewerker hebben gesproken, maar via de actiewebsite en de gezamenlijk collectieve bijeenkomsten, de ledenvergaderingen van de bij de CMHF Overheid aangesloten verenigingen én hun besturen, de talloze ontvangen mails en telefoontjes en het daadwerkelijk rondlopen op de werkvloer en met medewerkers praten, menen wij een zeer goede indruk te hebben gekregen over wat er leeft.

In deze gesprekken hebben wij veel gehoord. Maar vooral ook hebben wij iets niet gehoord. Namelijk niemand was tevreden, of toonde zelfs maar een beetje begrip voor hetgeen nu is voorgesteld. Niet de nullijn, en ook niet de 3% in 2027. Het is echt te weinig en veel te laat.

Wat wij wel hoorden was een grote diversiteit aan emoties.

- onbegrip; maar waarom gebeurt dit? en wij waarom alleen wij en niet de andere overheidssectoren?
- berusting; zie je wel, van de politiek kan je niets verwachten !!
- frustratie; ik werk al zo hard en dan ook dit nog...

Wat echter steeds opnieuw terugkomt is boosheid en teleurstelling. Daar gaan we verder op in.

De boosheid horen wij in de diepe verontwaardiging dat op deze manier met ambtenaren wordt omgegaan. De boosheid zit in het gevoel van rancune en polarisatie die de nullijn met zich meebrengt. De boosheid zie je in de emoties die hoog oplopen.

De boosheid, eerlijk gezegd, ziet ook naar ons als bestuurders. Aan ons is gevraagd hoe hebben het zo ver is kunnen laten komen? Dit sterkt ons in onze vastberadenheid.

En de boosheid horen wij in de actiebereidheid. En een actiebereidheid die, en dat is opvallend, men ook vanaf de eigen werkplek wil voeren. Echt letterlijk is gezegd: “Als het zo moet, dan weet ik nu ook nog wel wat”.

Ik wil er 2 noemen om daar een beeld bij te geven.

- De Belastingdienst: daar wordt voorgesteld om een eigen nullijn in te voeren. In plaats van het dagelijks binnenhalen van 1 miljard euro, waar de Belastingdienst zo trots op is, nu alleen nog maar door middel van prioritering die beslissingen te nemen die ertoe leiden dat er dagelijks 1 miljard wordt terugbetaald aan burgers en bedrijven. Per saldo nul, en het is creatief en direct zichtbaar.
- En eentje omdat die te leuk is: Een Facility manager van diverse departementen stelde voor om geen snoepgoed en suikerzakjes meer te bestellen. Dit onder de noemer “Wij het zuur, dan zij geen zoet meer.”

En dan teleurstelling. De teleurstelling richt zich op de Minister van BZK. Er heerst grote teleurstelling dat deze Minister het toestaat dat de nullijn als politiek dictaat op tafel is gelegd. Waarom heeft de Minister niet zijn verantwoordelijkheid als rijkswerkgever genomen en geprobeerd om op enige andere manier zijn waardering, via een eerlijke cao, zichtbaar te maken.

Waar zijn de mogelijke alternatieven? Waarom is alleen dit bod gedaan?

Mijn leden hebben daarom gevraagd om, ter inspiratie, de volgende mogelijkheden onder de aandacht te brengen.

Als het zo belangrijk is om te kunnen zeggen dat ambtenaren geen extra salaris mogen krijgen;

- een substantieel bedrag ineens betaald ook de boodschappen;
- waarom is niet nagedacht over extra verlof. Uren die verkocht of opgenomen kunnen worden;

- is het een optie om meer IKB budget ter beschikking te stellen?
- het uursalaris verhogen door het standaardcontract aan te passen?

Of, als woorden ertoe doen:

- spreek een inflatiecorrectie af. De ambtenaren krijgen er qua koopkracht niets bij.

En als dat allemaal geen mogelijkheid is, waarom is dan geen Cao voor een half jaar voorgesteld, zodat we in een andere politieke werkelijkheid komen. Daar zal dan wel iets tegenover moeten staan.

Kortom, er is zo veel meer mogelijk. En nogmaals, wat ik opnoem zijn voorbeelden en het is geen tegenbod.

Ik sluit af. Ik begon met het benoemen van 5 november als treurige dag. De nu ingeslagen weg is ook treurig, want een verdergaande escalatie ligt op de loer. Want de boosheid en teleurstelling bij de rijkswerknemers is groot. Maar de wens om tot een oplossing te komen is ook groot.

En de oplossing begint met het van loslaten van de nullijn.

Graag dagen wij u uit om ook creatief te zijn, en antwoord te geven op de volgende vraag; “, wat kan u bieden, wat is nodig, zodat we een eerlijke cao kunnen afsluiten”.